

ANDRÉ

HOEKSTRA

ONTBIJTEN MET ÉÉN HAND

Oefenen? Ja, logisch. Ik sta op, pak een douche, en dan ontbijt ik meestal met één hand. Kan ik de andere vast warm spelen.

En in de auto natuurlijk, op het stuur.

Groepen van vijf oefenen of op de lange stukken aan mijn roffels werken. Moet je wel uitkijken dat je niet per ongeluk je bassdrum erbij pakt.' Ofwel: hoe ver moet je gaan om ver te komen. André Hoekstra heeft daar wel een paar antwoorden op. Een dosis geluk, stimulerende ouders, verdraagzame burens en vooral keihard werken: zo'n tien uur per dag.

door Hugo Pinksterboer
foto's Bas Westerweel

'Veel verschillende dingen spelen en hard studeren. Dat is toch de basis. Weet je, als ik vroeger vakantiewerk deed, dan wist ik nooit hoe snel ik thuis moest komen om te kunnen oefenen. Ik had soms gewoon last van mijn buik, zo'n bang-voor-de-tandarts gevoel, als ik te lang niet kon spelen.' Of dit voor iedereen de ideale methode is kan je je afvragen, maar André Hoekstra lijkt er tot nu toe een aardig eind mee te komen. Voorlopig heeft hij het zo druk, dat hij zich afvraagt of hij er nog toe komt om straks af te studeren aan het Rotterdams Conservatorium. 'Tot eind februari zit ik met het nieuwe programma van Adèle Bloemendaal in Carré. Daarna staan er twee plaatopnames op het programma, in Frankrijk. In diezelfde tijd ga ik ook met Tama het land door, demonstraties geven. Rond augustus wil ik naar de States, naar het Drummer's Collective bijvoorbeeld of een paar dagen met Vinnie Colaiuta studeren of met Billy Cobham of David Garibaldi. Ja, of met alle drie.'

Zeven jaar jong en optreden in de kroeg van een kennis van zijn vader. 'Ik speelde met muziek van Vader Abraham en André van Duin mee. Als ik niet goed genoeg gespeeld had bracht mijn vader me de volgende avond niet weg. Dan ga je wel werken. Zo'n worst voor je neus in de vorm

van een nieuw drumstel of zo, dat stimuleert. Als je zulke ouders hebt, fantastisch. En een paar acceptabele burens zijn ook nooit weg. Ik had eerst les van George Krijt, de drummer van de Luchtmachtkapel. Veel kleine trom, héél veel. Een jaar of wat geleden ben ik naar het conservatorium gegaan. De klassieke richting. Mijn ouders vinden het wel oké wat er allemaal gebeurt, maar ze zouden me toch het liefst in een vaste baan zien, bij de Marinierskapel of zoiets.

Via het Nederlands Studenten Orkest kwam ik met het theater in aanraking. Na een aantal musicals, zoals Nonsens en Publiek, werd ik gevraagd voor de percussie (conga's, vibrafoon, grote en kleine trom) van de musical Cats. Af en toe viel ik ook in voor de drummer. De dirigent nodigde me daarna uit om in Parijs Cats te komen drummen. Daar heb ik veel gewerkt. Drie maanden lang drie keer per week op tv, in een show van een Amerikaanse komiek. Een paar platen, een band, de Moulin Rouge; ik heb daar van alles gedaan. Toen kreeg ik een telefoontje voor deze produktie.'

KORTE BROEK

Het beeld dat André in eerste instantie oproept past van geen kant bij dat van de ge-

middelde muzikant in een militaire kapel, maar ook de rol van drummer/percussionist bij Adèle Bloemendaal komt niet meteen bovendrijven: 'Ik kreeg zo vaak te horen dat ik te hard speelde, dat ik zo'n beuker was, dat ik me nooit kon inhouden. Toen ben ik bewust een tijdje bij Berdien Stenberg gaan spelen. Dan moeten ze wel eens lachen hoor, als ik dat vertel. Maar met Berdien speel je in een kerk in Hellevoetsluis, ga je voorzichtig even verzitten en dan piept zo'n kruk de hele kerk door. Probeer zo maar eens een solo te spelen in een vijf-achtste stukje jazz. Daar leer je zacht door spelen. Nee, ik zou dat ook niet te lang willen doen. Vaak ging ik na zo'n optreden in het Kurhaus als een speer door naar de een of andere sessie. Smoking uit, korte broek aan, blazen maar. Het theaterwerk vraagt ook om een enorme discipline. Ik hou van die spanning die daarbij komt. Alles moet tot in de puntjes, er mag niets fout gaan. En als de artiest, waar het allemaal om draait, de fout in gaat, moet je onmiddellijk kunnen inspringen. Je moet zo iemand constant zelfvertrouwen geven. Spannend.'

Maar moet je je niet erg inhouden?

'Ja, beslist. Je zorgt alleen voor de kleur, je speelt een heel ondergeschikte rol in het geheel. Alles wat je doet moet in het beeld passen. In het theater draait alles om dat beeld. Kan je wel een prachtige groove neerzetten, maar als die niet de juiste kleur heeft moet je toch iets anders verzinnen.'

PRIORITEITEN

'De show van Adèle draait maar twintig keer per maand. Heb ik tussendoor vier dagen vrij, dan ga ik gauw voor twee optredens naar Parijs. Meepakken, alles wat ik kan. Dat is goed, op dit moment. Als dit project achter de rug is wil ik me een half jaar uitsluitend op de jazzrock storten. Ik ben nu 23, ik heb zes theaterprodukties achter de rug, ik heb voor de tv gewerkt, reggae, jazz, pop, Afrikaans en Turks gespeeld. Dat zijn een hoop dingen -niet alles, maar toch wel heel wat- dus het wordt nu tijd om te kijken of ik daar ook mee uit de voeten kan, of ik daarmee iets kan opbouwen. Ik moet toch eens leren om prioriteiten te stellen. Dat hoort bij de volgende fase, denk ik. Nu pak ik alles wat ik krijgen kan. Niet de hoer uithangen en tussendoor een bruiloftje meenemen, maar drie maanden dit, drie maanden wat anders. Ik wil later niet het gevoel hebben dat ik ook maar iets gemist heb.'

Moet je je op een gegeven moment niet op iets concentreren?

'Misschien wel. Ik heb popdrummers gezien die jazz gingen spelen en toen op geen van beide gebieden nog iets klaarmaakten. Dat is eng. Je moet uiteindelijk je richting kiezen en binnen die stijl je functie en je plaats in een band weten te bepalen. Als je daar eenmaal zit moet je steeds weer een nieuwe balans zien te vinden. Ik zie dat als een weegschaal die in balans is zodra je alles kan spelen wat maar in je opkomt. Nieuwe ideeën brengen die schaal uit z'n evenwicht. Dan moet je werken, werken tot ie weer recht hangt. Voorlopig blijft dat nog wel zo, voor mij.'

'Ik ben van drums gaan houden, maar ik

ben ze ook gaan haten, gewoon omdat er nog zoveel is wat ik niet kan. Ik kan ook behoorlijk jaloers worden als ik iemand iets zie doen wat ik niet voor elkaar krijg, vooral als die persoon in hetzelfde vliegtuig zit als ik. Met iemand als René Creemers heb ik daar geen last van. Een heel verfrissende drummer, fantastisch, maar heel anders dan ik. Fred van Vloten, dat is ook een hele goede. En als we het toch over Nederland hebben dan mag ik Fred Krens niet vergeten. Zijn achtergrond is een beetje vergelijkbaar met

de mijne, zij het dat hij veel verder is natuurlijk. Die techniek, daar hamert hij op. Als je handen maar goed zijn dan kan daármee in elk geval niks fout gaan.'

Je hebt ook les gehad van Steve Clover, hoorde ik.

'Een waanzinnige inspirator, die man. Kom je bij hem thuis, in Tilburg, in zijn kelder. Ik ga zitten. Fout!!! 'No no no, that's my chair.' Andere kruk dus. Ik kijk wat bedenkelijk naar zijn Gretsch setje, met zo'n jazzy, open booiing bassdrum. Afblijven, nergens aan draaien, spelen. Met een plaat van Miles Davis. Roffels van vijf, zes, elf, dertien. 'Ik zie het al,' zegt hij dan, 'je linkerhand.' Toen heb ik twee maanden alleen maar kwartnoten mogen spelen, thuis, voor de spiegel. Dat is gek. Als je hoort dat dat alles is wat je moet doen, hou je eerst je jas aan... en dan zit je even later toch te zweten. Clover is voor mij een ideaalbeeld, net als Peter Erskine. De kwaliteit staat daar voorop, niet de kwantiteit. Je kan Erskine's gigantische beheersing zelfs in zijn rusten horen. Als je uitschrijft wat hij speelt dan is het zo bedriegelijk simpel. Zelfs in de eenvoudigste beat hoor je bij hem het complete ritme, de structuur van het nummer, alles. Als Erskine een ballad speelt, pfffff.... Dan kan je mij zo wegdragen.'

Wat is dat geheim volgens jou?

'De kunst van het weglaten. Mij lukt dat nog niet. Ik ben daar nog te jong voor of veel te gretig, of misschien leer ik het nooit. Blijven ze me altijd veel te druk vinden. Maar het is wel mijn ideaal. Ik probeer ook melodisch te drummen, de harmonieën in een nummer te ondersteunen, te orkestreren. Weckl kan dat heel goed. Op dat punt heb ik op het conservatorium veel geleerd. Juist omdat je als drummer geen melodie-instrument speelt, is het zo belangrijk om daar wat van op te steken. Harmonieer dus, wat ik altijd gecombineerd heb met het spelen van vibrafoon en marimba. Met zo'n basis kan je proberen iets verder te gaan dan een ride

in het refrein en een hihat bij elk couplet. Ja, en dan zullen ze wel weer zeggen: 'Die Hoekstra, laat hem naar zijn eigen kijken. Die heeft makkelijk lullen, maar ik zie het hem live ook niet zo doen...'. Ik probeer in elk geval zo te denken en er is nog een hoop te leren. Vroeg laatst iemand aan me: 'Moet jij nou nog naar drumles?' De grootste bullshit vind ik dat.'

TIEN UUR

Over Weckl gesproken: er is een zekere gelijkenis tussen jou en hem, zullen we maar zachtjes zeggen.

'Ja, ik weet het. Vooral vorig jaar, op de beurs in Rotterdam met Candy Dulfer. André Weckl, hoorde ik overal. En dit jaar was het André Chambers. Beetje typisch. Mijn hihat trucs heb ik vooral van Weckl en mijn set-up lijkt veel op die van hem. Maar wat maakt dat nou uit. Voorlopig ben ik toch nog lang niet zo goed... Ik speelde trouwens al op zo'n soort set vóór ik van Weckl gehoord had; zonder m'n neus in de lucht te willen steken. Iets grotere trommels, maar wel een dubbele hihat, schuin opgehangen bekkens en zo. Ik vind Weckl fantastisch, hoewel hij mij live teveel hetzelfde klinkt als op de plaat. Petje af, hoor. Die souplesse is waanzinnig. Dat krijg ik niet voor elkaar. Toch hou ik meer van Dennis Chambers. Die zit helemaal op zijn top te spelen, verliest op dat moment een stok en dan geeft hij nog meer, dan gaat hij nog hoger. Eigenlijk kan dat niet, maar gelukkig trekt hij zich daar niks van aan.'

'Live moet je op jezelf kunnen vertrouwen. Pas als je dat vertrouwen als basis hebt kan je pieken gaan maken. Bij de echte topmuzikanten ligt die basis op een heel hoog niveau. Die mensen kunnen zo enorm uitpakken. Dat vereist veel tijd en een heleboel werk. Daarom zit ik vaak tien uur per dag te studeren en als ik moe ben van het drummen ga ik bijvoorbeeld wat vibrafoon spelen of zo.'

Je bent dus echt gestoord.

'Dat wordt wel eens gezegd ja. Maar ik vind muziek maken gewoon het mooiste wat er is...'

André Hoekstra is onlangs overgestapt van Yamaha naar Tama. Er wordt voor hem een set gebouwd met 8" en 10" powertoms op de bass, 13" en 15" powertoms aan de rechterkant en een 12" links naast de hihat. Ook zijn contract met Zildjian is van vrij recente datum. Van links naar rechts een 13" K/Z hihat, een 15" Thin Crash, 8" en 10" splashes, een 20" K. Custom Dry Ride, een 14" K hihat, een 14" K Crash en een 18" K. Crash met een Piggy Back er op.

Met deze set wil hij na de Frankfurter Messe op pad voor een aantal demonstraties/clinics in Nederland. Verder zal hij een aantal gastlessen geven op de drumschool van Hans Cleuver. Vóór die tijd zal hij te zien zijn in de show In Casablanca van Adèle Bloemendaal, met Tom Barlage op saxen en toetsen, pianist Martin van Dijk en Hans Rusche op bas, gitaar en toetsen. Verder komt er volgend jaar een plaat met Jasper van 't Hof op toetsen, Jean-Louis Knapper op gitaar, bassist Erich Römer ('we zijn elkaars schaduw'). Ook opnamen met Candy Dulfer staan op stapel.